

ikke uden Tab kunne drive Plantager med en saa høj Afgift som Absentskatten, og derfor stille sig af med deres Ejendomme, er den nævnte Stat nemlig i stadig Falde, og det samme har i de senere Aar været Tilfældet med Kvartiprocentsskatten. Dette er mindre vigtigt, men af større Betydning er det, at den vigtigste Indtægtspost, Udsørselstolden af Sukker, Rom og Mallas, som udgør næsten Halvdelen af samtlige Kommunen tillagte Indtægter, er en i høj Grad fluktuerende Afgift, hvilket vilde være lidet heldigt paa et saa lille Budget; af den som Bilag Nr. 2 medfølgende Fortegnelse vil det ses, at Afgiftens Minimum i de sidste 24 Aar har været \$ 13,042,08, dens Maximum \$ 60,817,78. Det er sandt nok, at Gennemsnit af Afgiften selv efter de sidste Aars lave Priser er \$ 28,000; men den har kun naaet dette Beløb, fordi Høstene have været ekseptionelt store. Det er imidlertid at frygte, at de gode Aar, som Den har haft siden 1878 ville afløses af mindre gode, og det kan næppe haabes, at der vil blive væsentlig højere Sukkerpriser; den i afvigte Sommer stedfundne Stigen er igen afløst af Prissald. Og med lave Priser i et uheldigt Aar vil Afgiften langt fra indbringe det anslaaede Beløb.

Selv om det foreliggende Lovforslag emanerede som Lov med saadanne Ændringer, at der netop var Balance imellem Kommunens Indtægter og Udgifter, kan det allsaa ventes, at der meget snart vilde opstaa Spørgsmaal om, hvorledes et Underskud vilde være at dække, og den eneste Maade, hvorpaa det kan ske, vilde formentlig være Paalæg af nye Skatter. Men efter hvad ovenfor er bemærket, mistvivler Raadet om, at det lader sig gøre at rejse noget betydeligt Beløb, og forudser, at det vil være umuligt for Den ved egne Kræfter at holde de kommunale Institutioner i Gang saa at Moderlandets Regering, for at undgaa store Kalamiteter, vil anse det fornødent at yde Den Hjælp paa lignende Maade som nu, om end i mindre Udstrækning.

Under disse Omstændigheder vil det forstaaes, at Kolonialraadet ikke kan udtale sig til Gunst for det foreliggende Lovforslag, og at det tillige anser sig fritaget for at fremkomme med detaillerede Ændringsforslag. Paa den anden Side skal det gentages, at Raadet anser det i høj Grad ønskeligt for Kommunens og Kolonialraadets egen Skyld, at den nuværende Ordning af Dens finansielle Anliggende afløses af en anden, der bedre vil bestaa med Kommunens og Raadets Følelse af Ansvar for paahvilende Forpligtelser. Den Anstuelse, Raadet nærer om, hvilke Forandringer Kolonialloven bør undergaa for at opnaa den nævnte Følge, er i det foregaaende fremsat i sin Almindelighed, nemlig at Kolonialkassen, foruden at den fritages for sin Gæld til Statskassen og for sin Garantiforpligtelse overfor Aktiehabererne i Fællesskogeriet, endvidere fritages for Udgifterne til Militærvæsenet, hvilke saa vidt vides i alle andre vestindiske Kolonier bæres af Staten, og saadanne andre Udgifter, at den derved bliver i Stand til at afholde de øvrige. Det er en Selvfølge, at saavel Militærvæsenet som de Anliggender, hvortil Kolonialkassen intet bidrager, maa undtages fra de Sager, med Hensyn til hvilke Kolonialraadet kan deltage i den lovgivende Myndighed. Raadet har Betænkelse ved at paapege bestemte Udgifter, der efter dets Formening billigt kunde overtages af Statskassen, efter som Raadet jo væsentlig alene kan appellere til Ædelmodigheds- og Billighedsfølelser hos Moderlandets Regering og lovgivende Magt; men man tillader sig at nævne f. Eks. Guvernørens Gage m. m., der saavidt vides i de engelske Kolonier betales af Staten. Raadet skal derhos henlede Opmærksomheden paa, at det synes ønskeligt, at Kolonialkassen stilles saaledes, at det kan ventes, at den ikke i den nærmeste Fremtid maa anholde om Bistand fra Statskassen. En Garanti for, at Den ikke beriges paa dennes Beføstning, vil kunne erhverves, hvis den nye Lov kun gives Gyldighed for et begrænset Tidrum (5—10 Aar), da den lovgivende Magt efter Fristens Udløb vil kunne tage under Overbvejelse, til hvilke Forandringer Loven trænger, og bestemme, hvorledes et eventuelt Overskud kan anvendes. I denne Forbindelse bør det maasse bemærkes, at det sikkert maa siges om Kolonialraadet, at det aldrig har modsat sig Forslag til Love eller Anordninger, forelagte af Administrationen, hvad enten de sigtede til at indskrænke Udgifter eller paa en eller anden Maade at forandre den bestaaende Lovgivning, og at det ej heller, i det mindste i de senere Aar, i Betragtning af Kolonialkassens uheldige Forfatning, nogen- sinde har taget Initiativ til nye Udgifter, men som bekendt endog flere Gange forkastet Forslag, stillede af Administrationen, fordi paagældende Udgift syntes det ikke uomgængelig fornøden. Det er maasse fremdeles ikke overflødigt at tilføje, at en Beslutning af Kolonialraadet om selv den ubetydeligste Udgift ikke har Gyldighed, medmindre den tiltrædes af Guvernøren, Finansministeren eller Kongen.

I Henhold hertil tillader Raadet sig, med 11 Stemmer mod 1, at rette en ærbødig Anmodning til Finansministeren om ikke at søge det forelagte Lovforslag fremmet, men at